

VOLANDERES

A Sauley-le-Grand...

A Sauley-le-Grand li ha sigut traslladat el seu destacament de tropa; i un reflexe de la consternació que aquesta disposició del govern ha produït en la localitat, ho és la següent lletra que adreça al Ministre de la Guerra francès, el batlle d'aquella vila.

«Senyor Ministre:

Abans de la guerra, la vila de Sauley-le-Grand aconseguí, mercès als esforços obstinats dels seus representants al Parlament, una guarnició composta d'un regiment d'infanteria i de dos esquadrons de cavall.

El regiment ens interessava sobretot, perquè tenia una banda de música.

Abans d'enviar-nos aquesta guarnició, el govern ens invità a participar, financerament, en la construcció de la caserna. Amatent, el Municipi de Sauley-le-Grand, votà un crèdit de 1.800.000 francs, feixuga càrrega per ar pressupost d'una vila tan poc populosa i que no té més indústria que la de la fabricació d'esclups.

La caserna, doncs, fou construïda ràpidament, i ella és, — m'atreveixo a dir-ho —, la més bella i escaienta de la província.

Per altra part, els habitants de Sauley-le Grand, feren serioses despeses per tal de procurar als nous hostes tots els divertiments i comoditats que aquests tenien dret d'exigir.

Citaré, entre els patriotes que més es distingiren en aquelles circumstàncies, a M. Picquemol, amo del Cafè dels Viatjants, el qual va modernitzar son establiment esmerçant-hi molts diners, a fi de fer-lo digne dels senyors de la guarnició. M. Faustinet va tornar com nova la seva fonda del Cavall Blanc, la qual, avui dia té banyera i waters a l'anglesa, çò és: digne d'ésser el rendez-vous de la oficialitat. Els comerciants de la plaça del Mercat del Bestiar, subscrigueren amb diligència digna de remarcar-se una quantitat per a la construcció d'un quiosc destinat a la banda del nostre brillant regiment. No puc per menys que consig-

nar discretament la devoció amb la qual jo m'he ocupat personalment de la creació d'un Casino, del que Sauley-le-Grand no en tenia cap necessitat, però que, gelós del benestar de la tropa, el poble hi feu un excel·lent acolliment.

Tant mateix, senyor Ministre, tots aquests sacrificis han vingut inútils.

Vós ens heu pres el nostre estimat regiment, els nostres brillants esquadrons, la nostra música ben-amada!

Què n'heu fet? Els heu enviat a l'Alemanya?...

Ah! Són els nostres enemics que gaudeixen la presència dels militars pels quals nosaltres havem gastat els diners!

La nostra caserna és buida, i buits són així mateix el Cafè dels Viatjants i la fonda del Cavall Blanc!... El quiosc de la banda, ja no retrunyirà més als acords harmoniosos de Mistinguet, de La Fille du Tambour, de Rigoleto!... I la meua creació personal, en la qual hi tenia posada tanta il·lusió, no serveix de res.

En nom dels meus conciutadans indígenes, jo protesto contra aquest estrany favoritisme... Nosaltres volem, nosaltres exigim la guarnició a la qual hi tenim dret.

Sauley-le-Grand, espera que tindreu a bé enviar-li tot seguit les tropes d'ocupació.»

(C. VERMOIL: La Revue de la Meuse).
NYAPAS

C'est la guerre!

Tot allò sembla avui ben acabat: aquell París fosc, aquell París dels fanals blaus, ha passat a la història. La gran ciutat ha fruit dels plaers de la victòria, després d'haver sentit les engúnies del bombardeig; ha vist entrar els seus generals triomfants després d'haver sentit sobre ses teulades la marxa dels teutons, sense que mai la marxa normal de la seva vida s'hagi vist interrompuda pels acontereiments.

C'est la guerre!, deien els parisencs d'allavors, quan trobaven les mongetes cares; quan els trens portaven retràs; quan en el metropolità, massa plé, els enfonsaven les costelles; quan els cafès tancaven a les deu, i quan els plats dels restaurants baixaven en quantitat i pujaven de preu.

C'est la guerre!, repetien a la nit tots els veïns de l'escala, encaminant-se cap al soterrani, més o menys depressa, segons la força de la por que els hi empenyia, mentre a fora se sentia el xiulet estrident de les sirenes d'alarma i el terratrèmol nogut pels centenars de canons que sens reva disparaven a l'etzar contra l'invisible enemic, i les explosions del obuso: en l'aire i les de les bombes dels gothis, i la pluja de la metralla; mentre crumaven l'espai les faixes lluminoses dels reflectors que escrutaven les tenebres; mentres s'alçava sobre París la claror rogenca d'algún que altra incendi...

C'est la guerra!, era la frase de tot París; la consigna dels que patien i dels que gaudien; dels fatalistes que es quedaven al lit i dels que abandonaven el suau calor dels llençols per aquella humida habitació sense rajoles, de baixa volta i de parets negres.

Que són lluny aquelles nits famoses, aquelles nits d'estrelles i de gothis que passarem entre mobles vells i caixes d'ampolles!... Què s'haurà fet d'aquella institutriu rissèrica que baixava els graons de tes en tres amb la roba sota el braç i xisclant més fort que totes les sirenes juntes? I d'aquella portera protectora? I d'aquella actriu que ensenyava son pijama de seda a través de l'obertura de son alic de pell?...

On deuen ésser tots aquells companys d'engúnies, tots aquells amb els quals havien passat les hores de bombardeig bevent xampany i cantant la Madelon? Sols t'un he tingut noves, i ben tristes: en Pulus, el belga que baixava acompanyat d'una ampolla de rom, que ha mort físicament un poblet de son país. El pobre no va aconseguir matar tots els microbis maltratant l'alcohol i la pipa inseparable. Els altres: la família del magistrat, composta de cinc persones i cinc tamborets plgables; i la incògnita del tercer, que mai oblidava de pintar-se els llavis abans de baixar; i la refugiada del Nord, que rejeïa sempre que tot allò no era més que una paròdia ridícula del que passava a Aras; i aquell periodista revolucionari que s'aprofitava d'aquella assemblea improvisada per a protestar contra el govern d'en Clemenceau i contra l'estat major general; i el jovenet del quart, que s'aenia a tot per tal de col·locar-se prop de l'actriu o de la dels llavis rosats; i quell veterà del 70, que animava a tot, que parlava d'en Gambetta i que feia un gramofon afònic, hauràn desaparegut sense deixar adreça, com diuen en els hotels?...

C'était la guerre!
Com és lluny aquell temps!—MELVIL

Adobs Químics

Importació de primeres matèries

Superfosfats minerals : Sulfat amoníac : Nitrat de sosa
Sals potàssiques : Sofres : Sulfat de coure, etc., etc.

Fabricació especial de matèria orgànica a Canovellas

Compra i venda de Cereals i Farines

Aigües potables per a arrendar

Guano

Vallesà

MARCA DE

FABRICA

LLUÍS SERRA I GUARDIA

GRANOLLERS DEL VALLÈS

Fàbrica: Carrer de Barcelona ; Despatx central: Ricoma, 79 i 81 : Telèfon 145

SUCURSAL A LES FRANQUESES